

Все тия дни забулени въ мъгли,
все тазъ далечность на нѣщата
и тая тишина.
Като на сънъ дочувамъ изъ гората
нестройни гласове и стѣпки.
Това сж сѣнки, призраци въ тъмата,
това сж моитѣ дѣди,
заровени отдавна въвъ земята —
въртятъ сѣкиритѣ,
сѣкатъ въвъ мрака.

О, скжпи, родни гласове,
о, часове неизразими!
Въ тая зима
тукъ падатъ цѣли лесове
затрупватъ долища, изгниватъ,
следъ туй пороятъ ги отвлича.
На тѣхъ прилича
и нашиятъ животъ отъ вѣкове.

Все нѣщо мре и се заражда.
Съсъ мжка иде на свѣта
тукъ всичко свѣтло и добро.
Живѣй въ душитѣ вѣчна жажда: —
бори се ти макаръ до гробъ
и въ мислитѣ на тозъ народъ
дълбоко вѣрата подклаждай.
Че нѣкога, макаръ не днесъ,
ще изсѣcheme тоя лесъ,
ще дойде другъ животъ, по-новъ
на братство и любовь.